

gekasvulised ja jäävad peenras tagumisse ritta. Hoolikalt valides võib aga saada sama liigi eri sortide puhul päris pika öitsemisaja. Näiteks puhkeb osa astilbesid öide juba juulis, kuid mõni neist ilutseb vapralt septembri lõpuni välja.

Haljastajad on nüüdseks avastanud metssalvei, mille öitsemisaeg on väga pikk. Selle sordid on erineva kõrgusega, mistõttu on neid peenarde kujundamisel hea kasutada.

Umbrohust vabaks. Uue lillepeenra rajamist tuleb enamasti alustada umbrohu kõrvaldamisest. Kui on kena muruvaip, saab selle labidaga ära koorida.

Esmalt tuleb peenramaa läbi kaevata ja umbrohujuured käsitsi välja noppida. Hiljem tasub nähtud vaev ennast mitmekordselt ära.

Teine moodus on mürgitada maa herbitsiidi, näiteks Roundupiga. Umbrohuseemet ei saa aga kätte ei mürgitamise ega ka füüsilise umbrohutõrjega.

Kui maapind on ette valmistatud, peab vaatama, kas istutusmulda on juurde vaja. Aianduskauplustes pakutak-

se väikestes kottides väetisega segatud turbapõhiseid muldasid.

Suurte koguste puhul tasub küsida võimalust tellida muld otse koju. Selle mulla eelised on kvaliteet ja kindlus, et aeda ei lisandu umbrohtu.

Koormatega müüakse ka sõelutud põllumulda, kuid peab olema ettevaatlik, et niimoodi mõni tüütu umbrohi, nagu näiteks osi, aeda ei satuks.

Meenuvad targa kolleegi sõnad, et peenart tuleb rohida enne, kui see üldse rohtu läheb. Seega nopi korra nädalas sealt üksikud umbrohtusmed ära.

Istutamise kunst. Taime istutades peab kaevama piisavalt suure augu, et taim ilusti ära mahuks. Hea, kui jääb veel ruumi üle, et lisada juurde värsket mulda.

Istutamisel tuleb jälgida ka lillede kasvukõrgust ja -laiust. Istuskaugus oleneb sellest, kui kiire paljuneja taim on – kas see läheb mööda maapinda edasi või on sel üks tugev juur.

Näiteks lavendel kaevab oma juure sügavale maa-

põue. Paljud padjandid (padjandifloksid, roomavad kukeharjad) lähevad aga mööda maad jõuliselt edasi ja nende puhul võib ühest taimest saada kiiresti toreda värvilaigu.

Suurtes aianduskeskustes on taimede infosiltidel märgitud, mitu taime ruutmeetrile kulub. Turult ja laadalt ostes saab sama teavet, konsulteerides kasvatajaga, kes loodetavasti on oma taimede asjatundja.

Peenrakatte võib panna, aga ei pea. Tänapäeval on peenra katmiseks mitu võimalust. Paljud kasutavad kaitseks umbrohtude eest multšikangast või peenravaipa. Mõne taime puhul on see õigustatud. Näiteks helmikpöörised kasvavad multšikangaga märksa paremini.

Kangas omakorda kaetakse koorepuru või mõne kivi-multšiga. Koorepuru pakutakse mitmes värvitoonis, et peenart oleks võimalik põnevamalt kujundada.

Kivivalik on suurtes aianduskeskustes päris lai. Imeli-

Peenart tuleb rohida enne, kui see üldse rohtu läheb.

kul kombel muutub aga kividega kaetud peenar peagi sipelgate pärusmaaks – nad ajavad altpoolt mulla ja kivid segamini. Koorepuru puhul sellist probleemi ei esine.

Kõige lihtsam ja samal ajal kena võimalus on teha peenra äärde väike vaoke, mis takistab murul peenraste tungida. Samuti saab peenraid erineval moel ääristada kividega.

Piire kui täpp i peal. Kui tehislikku piiret üldse kasutada, siis kindlasti kvaliteetset. Odavad plastpiirded purunevad kergesti.

Head on puidust ääristused või palissaadid, kuid ehkki need on immutatud, tuleb neid mõne aja tagant siiski vahetada. Eestis on hakatud tootma ka häid metallist peenraääriseid.

